

HET VORIGE MEISJE

J.P. Delaney

HET VORIGE MEISJE

Alles wat van jou is, was eerst van haar

Vertaald door Caecile de Hoog

2017
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij,
Amsterdam

Copyright © 2017 J.P. Delaney
Copyright Nederlandse vertaling © 2017 Caecile de Hoog
Oorspronkelijke titel *The Girl Before*
Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books/Random House,
New York
Omslagontwerp Carlos Beltrán
Omslagfoto © GG Archard/Gallery Stock
Omslagbelettering bij Barbara
Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede
Druk Wöhrmann, Zutphen
ISBN 978 90 234 6696 3
NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Mr. Darkwood, die ooit zo geïnteresseerd was geweest in de romantische liefde en alles wat er maar over gezegd werd, had schoon genoeg van het onderwerp. Waarom moesten geliefden zich toch altijd herhalen? Kregen ze er nooit genoeg van zichzelf te horen praten?

Eve Ottenberg, *The Widow's Opera*

Zoals elke verslaafde, gaat de seriemoordenaar te werk volgens een script en herhaalt hij zichzelf tot in het obsessieve.

Robert D. Keppel en William J. Birnes, *Signature Killers*

We kunnen zeggen dat de analysant zich van het vergetene en het verdrongene niets 'herinnert', maar dat hij het wel 'ageert'. Hij reproduceert het niet als herinnering maar als daad, hij 'herhaalt' het, uiteraard zonder te weten dat hij het herhaalt.

Sigmund Freud, *Herinneren, herhalen en doorwerken*
(vertaling Wilfred Oranje)

Dat het me fascineert om beelden te herhalen – of, wanneer het om film gaat, de camera door te laten draaien – is omdat ik geloof dat we een groot deel van ons leven kijken zonder iets te zien.

Andy Warhol

1. *Maak een lijst van bezittingen die essentieel voor je zijn.*

TOEN: EMMA

‘Een knus flatje,’ zegt de makelaar en je zou haast geloven dat hij echt enthousiast is. ‘Centraal gelegen. En ook nog met een stukje dak helemaal voor jezelf waar je een zonneterras van zou kunnen maken, in overleg met de huisbaas uiteraard.’

‘Leuk,’ zegt Simon, mijn blik mijndend. Toen we binnenkwamen en ik vlak onder het raam het platte dak zag dat zich twee meter voor me uitstreckte, wist ik al meteen dat het niets zou worden. Si weet het ook, maar wil het niet tegen de makelaar zeggen, althans niet meteen, dat zou ongeleefd zijn. Misschien hoopt hij zelfs dat ik me zal bedenken als ik maar lang genoeg naar de domme verkooppraatjes van die man luister. Het is helemaal zijn type: scherp, brutaal, een uitslover. Het soort man waar het tijdschrift waar Simon voor werkt zich op richt. Op de trap wisselden ze al sportnieuwtjes uit.

‘En hier een prima slaapkamer, met ruime...’

‘Het wordt hem niet,’ maak ik abrupt een einde aan de poppenkast. ‘Het is niet wat we zoeken.’

De makelaar trekt zijn wenkbrauwen op. ‘In dit segment kun je niet te kieskeurig zijn,’ zegt hij. ‘Deze flat ben ik vanavond kwijt. Vijf bezichtigingen vandaag, en hij stond nog niet eens op de site.’

‘Niet veilig genoeg,’ zeg ik vlak. ‘Zullen we gaan?’

‘Op alle ramen zitten sloten,’ legt hij uit. ‘En nog een dievenpen op de voordeur. Je zou een alarminstallatie kunnen plaatsen, als veiligheid een aandachtspunt voor je is. Daar

zal de huisbaas geen bezwaar tegen hebben.'

Hij praat langs me heen, tegen Simon. *Aandachtspunt.* Hij had net zo goed kunnen zeggen: moeilijke tante zeker, die vriendin van jou?

'Ik wacht buiten,' zeg ik, en ik draai me om.

Als de makelaar beseft dat hij fout zit, zegt hij snel: 'Als de buurt jullie niet aanstaat, ga dan wat verderop, wat westelijker, nog eens rondkijken.'

'Hebben we al gedaan,' zegt Simon. 'Dat ligt allemaal boven ons budget. Behalve de luciferdoosjes dan.'

Hij probeert niet al te gefrustreerd te klinken en dat irriteert me mateloos.

'Ik heb nog een tweekamerappartement in Queen's Park,' zegt de makelaar. 'Een beetje een gribus, maar...'

'Hebben we al gezien,' zegt Simon. 'Dat vonden we uiteindelijk toch te dicht bij de buurt waar we weg willen.' Uit zijn toon blijkt duidelijk dat hij met 'we' 'ze' bedoelt.

'In Kilburn is net een derde etage vrijgekomen...'

'Zijn we ook geweest. Er liep een regenpijp vlak langs het raam.'

De makelaar kijkt bevreemd.

'Daar kan iemand langs naar boven klimmen,' legt Simon uit.

'Oké. Nou, het seizoen is nog maar net begonnen. Een beetje geduld, er komt vast wel iets.'

De makelaar heeft duidelijk besloten dat we zijn tijd verspillen, want hij loopt nu ook in de richting van de deur. Om hem uit mijn buurt te houden ga ik de kamer uit en wacht op de overloop.

'We hebben de huur al opgezegd,' hoor ik Simon zeggen. 'Het wordt nu echt nijpend.' Hij dempt zijn stem. 'Weet je, er is bij ons ingebroken. Vijf weken geleden. Emma is door twee mannen met een mes bedreigd. Dus je begrijpt dat ze een beetje gespannen is.'

'O,' zegt de makelaar. 'Shit. Als dat mijn vriendin was

overkomen zou ik niet weten waar ik het zoeken moest. Maar luister eens, het is misschien niks voor jullie, maar...’ Zijn stem ebt weg.

‘Wat?’ zegt Simon.

‘Heeft iemand op kantoor het al over Folgate Street 1 gehad met jullie?’

‘Ik geloof het niet. Is dat net op de markt gekomen?’

‘Nee, niet bepaald.’

De makelaar lijkt zich af te vragen of hij door zal gaan.

‘Maar die woning is beschikbaar?’ dringt Simon aan.

‘In principe wel, ja. En het is een prachtig pand. Echt fantastisch. Van een heel andere orde dan dit. Alleen de eigenaar... is een beetje apart, en dan druk ik me nog zacht uit.’

‘Waar is het?’ vraagt Simon.

‘Hampstead,’ antwoordt de makelaar. ‘Of eigenlijk Hendon. Maar heel rustig.’

‘Em?’ roept Simon.

Ik ga terug naar binnen. ‘Laten we maar gaan kijken,’ zeg ik, ‘het is niet ver vanhier.’

De makelaar knikt. ‘Dan ga ik even langs kantoor om wat informatie op te halen. Het is alweer een tijdje terug dat ik er een bezichtiging had. Het is een huis dat niet iedereen direct aanspreekt namelijk. Maar misschien is het helemaal jullie cup of tea.’

NU: JANE

‘Dat was de laatste.’ Camilla, de makelaar, trommelt met haar vingers op het stuur van haar Smart. ‘We moeten zo langzamerhand wel een besluit gaan nemen.’

Ik slaak een zucht. De flat die we net hebben bekeken, in een verwaarloosd appartementengebouw niet ver van West End Lane, is de enige in mijn prijsklasse. Net toen ik mezelf ervan had overtuigd dat deze het maar moest worden – ondanks het loshangende behang, de vage etenslucht uit de flat beneden, het piepkleine slaapkamertje en de bedompte badkamer met schimmel op de muren – hoorde ik een bel, zo’n ouderwetse handbel, gevolgd door het geluid van kinderstemmen. Uit het raam zag ik dat er beneden een school was. Ik keek recht in een lokaal waar peuters werden beziggehouden, de ramen beplakt met papieren ganzen en konijnen. Mijn maag trok zich pijnlijk samen.

‘Ik denk niet dat deze het wordt,’ bracht ik met moeite uit.

‘Meen je dat nou?’ Camilla leek oprecht verbaasd. ‘Is het de school? De vorige bewoners vonden het juist zo leuk dat ze kinderen hoorden spelen.’

‘Toch zijn ze vertrokken.’ Ik draaide me om. ‘Zullen we gaan?’

Nu laat Camilla, terwijl we terugrijden naar haar kantoor, een lange, strategische stilte vallen. Dan zegt ze: ‘Als alles wat we vandaag hebben gezien niet aan je eisen voldoet, moeten we misschien wat hoger gaan zitten.’

‘Helaas zit ik al aan mijn plafond,’ zeg ik droog terwijl ik uit het raampje kijk.

‘Dan zou ik toch maar iets minder kieskeurig worden,’ zegt ze bits.

‘Wat deze flat betreft heb ik... persoonlijke redenen om niet pal naast een school te willen wonen. Nu nog niet, in elk geval.’

Haar blik gaat naar mijn buik, die nog steeds een beetje slap is van de zwangerschap, en haar ogen worden groot als ze het verband legt. ‘O,’ zegt ze. Camilla is niet zo dom als ze eruitziet, en daar ben ik blij om. Ik hoef het verder niet uit te leggen.

Ze lijkt nu zelf een besluit te hebben genomen.

‘Er is nog één andere mogelijkheid. Eigenlijk mogen we het niemand laten zien zonder de uitdrukkelijke toestemming van de eigenaar, maar we doen het soms toch. Sommige mensen krijgen er meteen de kriebels van, maar ik vind het een ongelofelijk huis.’

‘Een ongelofelijk huis, binnen mijn budget? Het gaat toch niet om een woonboot, hè?’

‘O nee, absoluut niet. Het tegendeel, zou ik haast zeggen. Een modern pand in Hendon. Een heel huis – één slaapkamer, maar enorm veel ruimte. De eigenaar, een architect, heeft het zelf ontworpen. Hij is tamelijk beroemd. Koop je wel eens kleren bij Wanderer?’

‘Wanderer...’ In mijn vorige leven, toen ik geld had en een goedbetaalde baan, liep ik wel eens naar binnen bij Wanderer in Bond Street, een enge, minimalistisch ingerichte winkel met personeel in zwarte kimono, waar slechts enkele duizelingwekkend dure jurken als maagden op een offerblok over een marmeren plaat gedrapeerd liggen. ‘Af en toe, hoezo?’

‘Het Monkford Partnership ontwerpt al hun winkels. Hij is wat ze geloof ik een “techno-minimalist” noemen. Heel veel verborgen technologie, maar verder is alles volkomen kaal.’ Ze werpt me een blik toe. ‘Maar ik moet je waarschuwen: sommigen vinden zijn stijl iets te... sober.’

‘Daar kan ik wel tegen.’

‘En...’

‘Ja?’ spoor ik haar aan als het me te lang stil blijft.

‘Het is geen doorsnee huurovereenkomst,’ zegt ze aarzelend.

‘Hoe bedoel je?’

‘Weet je wat,’ zegt ze terwijl ze haar richtingaanwijzer aanzet en naar de linkerbaan schiet, ‘laten we eerst gaan kijken, misschien val je ervoor. De nadelen bespreken we daarna wel.’

TOEN: EMMA

Oké, het is een waanzinnig huis. Verbijsterend, adembenevend, ongelooflijk. Woorden schieten tekort.

Aan de straat was niets af te zien. Twee rijen grote, maar onopvallende victoriaanse huizen zoals je ze overal in Noord-Londen ziet, met rode baksteen en erkers, als een slinger van papieren figuurtjes marcheren ze de heuvel op, naar Cricklewood. Het ene precies hetzelfde als het andere. Alleen de voordeuren en de raampjes van gekleurd glas erboven varieerden.

Aan het eind, op de hoek, was een schutting. Erachter zag ik een klein, laag bouwwerk, een compacte, uit een lichte steensoort opgetrokken kubus. Alleen aan de ramen, smalle horizontale spleten die lukraak in de muren leken te zijn uitgespaard, was te zien dat het om een woonhuis ging en niet om een gigantische presse-papier.

‘Wow,’ zegt Simon met twijfel in zijn stem. ‘Is dit het echt?’

‘Absoluut,’ zegt de makelaar opgewekt. ‘Folgate Street 1.’

Hij neemt ons mee naar de zijkant van het huis, waar zich een in de gevel verzonken deur blijkt te bevinden. Er is geen bel, sterker nog, ik zie ook geen deurknop, geen brievenbus, geen naamplaatje, niets wat erop wijst dat het een woonhuis is. De makelaar geeft een duwtje en de deur zwaait open.

‘Wie woont hier nu?’ vraag ik.

‘Niemand, momenteel,’ zegt hij, en hij stapt opzij om ons voor te laten gaan.

‘Waarom was de deur dan niet op slot?’ vraag ik nerveus, en ik ga nog niet naar binnen.

De makelaar lacht zelfgenoegzaam. ‘Die was wel op slot. Ik heb een digitale sleutel op mijn smartphone. Alles in dit huis wordt met één app aangestuurd. Ik hoef alleen maar van “onbewoond” “bewoond” te maken en vervolgens gaat alles automatisch. Sensoren pikken de code op en dan word ik binnengelaten. Met een digitale armband om mijn pols zou ik niet eens een telefoon nodig hebben.’

‘Dat méén je niet,’ zegt Simon, en hij staart verbouwereerd naar de deur. Ik schiet haast in de lach om zijn reactie. Simon is dol op gadgets, en een huis waarin alles met een telefoon bediend kan worden, is voor hem een jongensdroom die in vervulling gaat.

Ik stap een halletje in dat amper groter is dan een kast. Er is nauwelijks plaats voor twee en als de makelaar achter me aan komt, loop ik zonder op toestemming te wachten door naar binnen.

Nu ben ik degene die wow zegt. Het is echt spectaculair. Door de enorme ramen, die uitkijken op een kleine tuin met een hoge stenen muur, stroomt licht naar binnen. Het is niet groot, maar heel ruimtelijk. De vloeren en de muren zijn van dezelfde lichte steensoort gemaakt en doordat iets boven de plint op gelijke afstand inkepingen zijn aangebracht, lijken de muren te zweven. En het is er *leeg*. Niet ongemeubileerd – in een aangrenzende ruimte zie ik een stenen tafel met heel coole, modernistische stoelen eromheen en een lange, lage bank bekleed met een zware, crèmekleurige stof – maar dat is alles, er is verder niets wat de aandacht opeist. Geen deuren, geen kasten, niets aan de muur, geen raamkozijnen, geen stopcontacten voor zover ik kan zien, geen armaturen, zelfs geen lichtknopjes, constateer ik nadat ik verbaasd om me heen heb gekeken. Tegelijkertijd voelt het huis niet verlaten of onbewoond, ook al is er helemaal geen rommel.

‘Wow,’ zeg ik opnieuw. Mijn stem klinkt raar, gedempt, en ineens besef ik dat er geen enkel geluid van buiten te horen is. De altijd aanwezige achtergrondgeluiden van Londen –

verkeer, steigers die worden opgebouwd, alarmsignalen van auto's – zijn verdwenen.

‘Dat hoor ik vaker,’ zegt de makelaar. ‘Het spijt me, maar de eigenaar wil dat we onze schoenen uittrekken. Zouden jullie...?’

Hij bukt zich om de veters van zijn modieuze schoeisel los te maken. We volgen zijn voorbeeld. En dan lijkt het alsof de kaalheid, de leegte van het huis zijn gebabbel smoort, want terwijl we om ons heen kijken dribbelt hij even sprakeloos als wij op zijn sokken heen en weer.

NU: JANE

‘Het is prachtig,’ zeg ik. Binnen is het huis strak en volmaakt als een galerie. ‘Schitterend.’

‘Ja, hè?’ zegt Camilla. Ze gooit haar hoofd naar achteren en kijkt omhoog langs de kale muren, die van een dure, crèmekleurige steensoort zijn gemaakt en ver de hoogte in gaan, helemaal tot aan het dak. De meest idiote minimalistische trap die ik ooit heb gezien leidt naar de bovenverdieping. Hij lijkt uit een rots gehouwen: de open treden zijn van ruwe steen en er is geen reling, niets wat enige steun kan bieden.

‘Hoe vaak ik hier ook kom, elke keer ben ik weer onder de indruk. De laatste keer heb ik een groep architectuurstudenten rondgeleid – dat is trouwens een van de voorwaarden: eens per halfjaar moet je het huis openstellen voor een rondleiding. Maar ze zijn altijd heel respectvol, hoor. Het is niet zoals in een landhuis waar toeristen kauwgom op het tapijt laten vallen.’

‘Wie woont hier nu?’

‘Niemand. Het staat al bijna een jaar leeg.’

Ik kijk naar de volgende kamer, als je tenminste van kamers kunt spreken in een open ruimte waar geen deuropeningen en dus ook geen deuren zijn. Op een lange stenen tafel staat een vaas met tulpen waarvan de bloedrode kleur fel afsteekt tegen het bleke steen dat de boventoon voert. ‘Hoe komen die bloemen daar dan?’ Ik loop naar de tafel en raak hem even aan. Geen stof. ‘En wie houdt het hier schoon?’

‘Er komt elke week een schoonmaakster van een gespe-

cialiseerd bedrijf. Dat is ook een van de voorwaarden – die moet je aanhouden. De tuin doen ze ook.’

Ik loop naar het raam, dat tot de grond reikt. Het woord ‘tuin’ is ook niet helemaal passend. Het is eerder een plaatsje: een omheind stukje grond van ongeveer zes bij vier meter, geplaveid met dezelfde steensoort als de vloer waar ik op sta. Aan het eind is een klein rechthoekig gazon, griezelig netjes, het gras kort als een golfbaan. Geen bloemen. Sterker nog, afgezien van dat kleine hoekje gras is er niets levends te bekennen, niets wat enige kleur geeft. Er zijn verder alleen een paar kleine ronde cirkels grijs grind.

Als ik me omdraai en het interieur in me opneem komt de gedachte in me op dat het huis kleur nodig heeft, zachtheid. Met een paar kleden, een menselijk element, zou het huis echt mooi zijn en niet misstaan in een interieurtijdschrift. Voor het eerst in lange tijd voel ik een zekere opwinding. Zou er nu eindelijk een kentering komen?

‘Daar kan ik wel mee leven,’ zeg ik. ‘Is dat alles?’

Camilla lacht aarzelend. ‘Als ik zeg “een van de voorwaarden”, dan bedoel ik een van de voorwaarden waar gemakkelijk aan te voldoen is. Weet je wat een “beperkend convenant” is?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Het is een juridische verplichting zonder tijdslimiet die gesteld wordt aan de gebruiker van een pand. Zelfs als een huis verkocht wordt, vervalt deze verplichting niet. Meestal heeft zo’n convenant te maken met de bestemming, bijvoorbeeld of het als bedrijfspand gebruikt mag worden. Bij dit huis maakt het convenant deel uit van het huurcontract, maar omdat het een beperkend convenant is, is het onveranderbaar en kan er dus niet over onderhandeld worden. Het is een extreem dichtgetimmerd contract.’

‘Over wat voor voorwaarden hebben we het?’

‘In feite een hele lijst geboden en verboden. Eigenlijk vooral verboden. Er mag niets zomaar worden veranderd,

daar moet je toestemming voor vragen. Kleden mogen niet, tapijten ook niet. Niets aan de muur. Geen planten. Geen versiering. Geen boeken...'

'Geen bóeken! Dat is bespottelijk.'

'Er mag niets in de tuin worden geplant; gordijnen mogen niet...'

'Hoe maak je het dan donker als gordijnen niet zijn toegestaan?'

'De ramen zijn van meekleurend glas. Ze worden donker als het buiten donker wordt.'

'Oké, dus geen gordijnen. Nog meer?'

'O ja,' antwoordt Camilla, mijn sarcastische toon negerend. 'Er zijn in totaal ongeveer tweehonderd bepalingen. Maar de laatste is altijd het meest problematisch.'

TOEN: EMMA

‘...geen andere verlichting dan de lampen die er zijn,’ zegt de makelaar. ‘Geen waslijnen. Geen prullenbakken. Er mag niet gerookt worden. Geen onderzetters, geen placemats. Geen kussens, geen snuisterijen, geen meubels van IKEA.’

‘Dat is bezopen,’ zegt Si. ‘Waar haalt hij het recht vandaan?’

Het heeft hem weken gekost om de meubels in onze flat in elkaar te zetten en hij is er zo trots op dat je bijna zou denken dat hij de bomen zelf heeft gekapt en er vervolgens eigenhandig stoelen en tafels van heeft gezaagd.

‘Ik zei al dat dit geen doorsneehuis is,’ zegt de makelaar en hij haalt zijn schouders op.

Ik kijk naar het plafond. ‘Over lampen gesproken, hoe doe je die dingen aan?’

‘Dat doe je niet,’ antwoordt de makelaar. ‘Ultrasone sensoren. Gekoppeld aan een detector die de lichtsterkte aanpast aan de hoeveelheid licht die van buiten komt. Het is dezelfde technologie die ervoor zorgt dat je koplampen ’s avonds aangaan. Vervolgens kies je met de app de sfeer die je wilt: productief, speels et cetera. In de winter wordt er zelfs voor extra uv-licht gezorgd, zodat je niet somber wordt. Je weet wel, hetzelfde idee als een daglichtlamp.’

Ik zie aan Simon dat hij zo geïmponeerd is dat het verbod op IKEA-meubels ineens geen punt meer voor hem is.

‘Er is uiteraard vloerverwarming,’ vervolgt de makelaar, die aanvoelt dat we overstag gaan. ‘Maar de warmte wordt door een pomp uit de grond onder het huis gehaald. En alle

ramen hebben driedubbele beglazing. Het huis is zo energiezuinig dat het zelfs stroom teruggeeft aan het net. Je zult hier nooit meer stookkosten hebben.'

Voor Simon is het alsof iemand hem een pornografisch verhaal voorleest. 'En hoe zit het met de beveiliging?' vraag ik scherp.

'Zit allemaal in hetzelfde systeem. Het is niet te zien, maar in de buitenmuur is een inbraakalarm ingebouwd. In alle ruimtes zijn sensoren – dezelfde die zorgen dat de lichten aangaan. En het systeem is slim, het herkent je en weet op den duur wat je gewoontes zijn, maar bij iemand anders zal het eerst aan jou vragen of die persoon toegang krijgt.'

'Em?' roept Simon. 'Je móet naar de keuken komen kijken.'

Hij is naar een ander deel van de ruimte gelopen, daar waar de stenen tafel staat. Eerst zie ik niet eens hoe hij in deze ruimte een keuken heeft herkend. Er is een lang, stenen werkblad met aan de ene kant iets wat op een kraan lijkt: er steekt een smalle stalen buis uit de muur en op die hoogte vertoont het blad een lichte welving waar je een gootsteen in zou kunnen zien. Aan de andere kant zijn vier gaatjes in het steen geboord. Als de makelaar er even zijn hand overheen haalt, schiet er een fel sissende vlam omhoog.

'Tadáá...' zegt hij. 'Het fornuis. En trouwens, de architect heeft het liever over een "refectorium" dan een keuken.' Hij grijnst erbij alsof hij wil laten zien dat hij het ook idioot vindt.

Nu ik beter kijk, zie ik dat er in de muurplaten kleine groeven zitten. Als ik erop druk opent het steen zich, niet met een klik, maar met een kalme, pneumatische zucht. Er blijkt een klein kastje achter te zitten.

'Ik zal jullie de bovenverdieping laten zien,' zegt de makelaar.

De open traptreden zijn stenen platen die in de muur zijn verankerd. 'Niet veilig voor kinderen, dat lijkt me duidelijk.'

waarschuwt hij als hij ons voorgaat. ‘Kijk goed uit waar je loopt.’

‘Ik begrijp het al,’ zegt Simon. ‘Leuningen en traphekjes zijn ook uit den boze.’

‘En huisdieren,’ vult de makelaar aan.

De slaapkamer is even sober als de rest van het huis. Het bed is ingebouwd en bestaat uit een lichte verhoging van steen met daarop een opgerolde futon. Ook hier geen aparte ruimtes, maar een muur waarachter de badkamer zich bevindt. Was de leegte op de benedenverdieping extreem en klinisch, hier hangt een kalme, haast knusse sfeer.

‘Het heeft iets weg van een chique gevangenis,’ zegt Simon.

‘Zoals ik al zei, niet iedereen voelt zich hier thuis,’ zegt de makelaar. ‘Maar voor de juiste persoon...’

Simon drukt op de muur naast het bed en weer zwaait er een paneel open. Het is een kledingkast met hooguit ruimte voor een tiental outfits.

‘Een van de regels is dat er niets op de vloer mag liggen, nooit,’ zegt de makelaar behulpzaam. ‘Alles moet altijd met-
een worden opgeruimd.’

Simon fronst. ‘Hoe kunnen ze dat controleren?’

‘Regelmatige inspecties behoren tot de bepalingen van het contract. Als er een regel niet wordt nageleefd, moet de schoonmaakster daarvan melding maken bij het management.’

‘Dat kunnen ze vergeten, hoor,’ zegt Simon. ‘Alsof je weer in de schoolbanken zit. Niemand gaat mij vertellen dat ik mijn vuile overhemden moet oprapen.’

Ineens dringt er iets tot me door. Ik heb nog niet één flashback of paniekaanval gehad sinds ik hier ben. Het is zo afgesloten van de buitenwereld, het is zo’n cocon, dat ik me hier volkomen veilig voel. Er komt een zin uit mijn lievelingsfilm in me op: *de rust en de voornaamheid ervan. Hier kon je niets gebeuren.*

‘Ik bedoel, het is geweldig, absoluut,’ vervolgt Simon.

‘Als al die regels er niet waren, zou het wel iets voor ons zijn waarschijnlijk. Maar we zijn rommelige types. Ems gedeelte van de slaapkamer ziet er meestal uit als een modewinkel waar een bom is ontploft.’

‘Nou, in dat geval...’ zegt de makelaar met een knikje.

‘Het bevalt me,’ zeg ik impulsief.

‘O ja?’ Simon klinkt verbaasd.

‘Het is anders, maar... het is wel consequent, vind je niet? Als je zoiets bouwt, zoiets ongelofelijks als dit, dan kan ik me voorstellen dat je wilt dat het goed bewoond wordt, zoals jij het bedoeld had. Anders heeft het toch geen zin? En het is prachtig. Ik heb nog nooit zoiets gezien, niet eens in een tijdschrift. We kunnen wel netjes zijn, toch? Als dat de voorwaarde is om in zoiets moois te mogen wonen?’

‘Nou eh... geweldig,’ zegt Simon onzeker.

‘Dus jij ziet het ook zitten?’

‘Als jij het wilt, wil ik het helemaal.’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Even eerlijk, wil je het echt? Het is wel een grote verandering. Ik wil niet dat we het doen als we er niet allebei achter staan.’

De makelaar wacht geamuseerd af waar onze kleine discussie toe zal leiden. Maar zo gaat het altijd bij ons. Ik heb een idee, Simon denkt erover na en gaat er uiteindelijk in mee.

‘Je hebt gelijk, Em,’ zegt hij langzaam. ‘Iets beters dan dit zullen we zeker niet vinden en als we met een schone lei willen beginnen: een schonere lei dan dit huis kan ik me niet voorstellen. Jij?’

Hij kijkt de makelaar aan. ‘Wat is de volgende stap?’

‘Ah,’ zegt de makelaar. ‘Nu komt het lastige gedeelte.’